

SON SÖZLER*

WILLIAM S. BURROUGHS, (5 Şubat 1914 - 2 Ağustos 1997), ABD'li hikaye, roman ve deneme yazarı.

Allen Ginsberg ve Jack Kerouac'la birlikte Beat Kuşağının ve punk-rock hareketinin öncüsü sayılan Burroughs, 20. yüzyılın en çok tartışılan isimlerinden biridir.

Burroughs, 1936 yılına kadar Harvard Üniversitesi'nde okudu ve bu dönemde New York'a yaptığı yolculuklarda eşcinsel altkültürle tanıştı. İlerleyen yıllarda uyuşturucu kullanmaya ve 1945 yılında yazmaya başladı. 1950'lerdeki ilk denemelerinden sonra cut-up tekniğini kullandığı *Nova Üçlemesi*'ni yazdı. (*Cut-Up Üçlemesi* olarak da bilinen serinin kitapları; *Yumuşak Makine*, *Patlamış Bilet* ve *Nova Ekspresi* yayınevimiz tarafından yayımlanmıştır.) Bu yıllarda uyuşturucudan kaynaklı hukuki problemler sebebiyle sürekli şehir değiştirdi; Tanca'da, Paris'te ve Londra'da yaşadı. 1976'da New York'a döndü; Andy Warhol, Patti Smith ve Susan Sontag gibi isimlerle vakit geçirdi. 1981 yılında hayatının geri kalanını geçireceği Kansas'a taşınan Burroughs, 1997 yılında kalp krizinden öldü.

Jack Kerouac ile birlikte yazdığı *Ve Hipopotamlar Tanklarında Haşlandılar*'ın (çev. Dost Körpe, 2010) yanı sıra *Benim Eğitimim* (çev. Süha Sertabiboğlu, 2011), *İçerdeki Kedi* (çev. Ahmet Ergenç, 2013), *Çıplak Şölen* (çev. Algan Sezgin Türedi, 2014) yine yayınevimiz tarafından yayımlanmıştır.

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 740**
ISBN 978-975-570-759-4

SON SÖZLER

William S. Burroughs

Deneme

Türkçesi: Ahmet Ergenç

Özgün Adı:
Last Words

© The William S. Burroughs Trust, 2000
© Sel Yayıncılık, 2014

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Bülent Doğan
Redaksiyon: Melisa Kesmez
Kapak tasarımı ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Kasım 2015

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

William S. Burroughs

Son Sözlür

Türkçesi: Ahmet Ergenç

The Apo-morphine doctor - you
think it cured me? It doesn't at
all. So what?

You got ten to
serve. Down
Fred Propter
He doesn't move
in my circles.
He'd just seen
his long face
hollow
Fred
in

the
Chair
and his
sun
barr
stand
up and
chuckled
with joy.

Just other day
I witness to
Texas lethal
injection. He
~~exhausted~~
exhausted carrying
his arms
"Was it good?"

Perşembe, 14 Kasım 1996.

10 Kasım'da 19'uncu Cadde ile Learnard'ın kesiştiği noktada Calico öldürüldü. Haberi ayın 12'sinde José'den aldım. Tom kediyi caddenin kenarında görmüş.

Eskiden kedinin olduğu, şimdi boş kalmış yerler *fiziksel* acı veriyor. Calico benim bir parçam. Öldüğünden beri sabahları, Calico'nun oturduğu ya da dolaştığı yerleri hatırladıkça durduramadığım hıçkırıklara boğuluyorum. Teatral bir durum yok ortada, kendiliğinden oluyor işte.

Hatırladığım bir rüya:

Ah tabii, o da bir kediydi. Yolunu bulabileceğinden emin değildim.

15 Kasım 1996. Cuma.

Eskiden Calico'nun olduğu bir yeri görmek halen acı veriyor.

Kalp doktorum gitgide battığımı söylüyor.

Ee, ne demişler, "*Qui vivra verra.*"

16 Kasım 1996.

Dar apartman merdivenlerini tırmanıyordum. Sahanlıkta aşağı inen iki kişiyle karşılaştım ve "Merhaba" dedim.

En üst katta eski bir dikiş makinesi ile diğer ıvır zıvırların ve başı takılıp çıkarılabilir gibi görünen sevecen bir kedinin olduğu kübik bir oda vardı. Üçüncü kattaki bu odanın kapısı açıktı.

Çatıdaki diğer insanlar konuşuyor, kedilerden bahsederek “Kesinlikle” gibi şeyler söylüyorlardı.

17 ya da 18 Kasım 1996. Pazartesi.

Proje: NYC’de [New York City] 2’inci Cadde’de öylesine yürürken kulak misafiri oldum. Yanımdan iki siyah herif geçti, konuşuyorlardı. Beyaz eşofman üstü giymiş olan “Avukatlar ve diğer boktan şeyler işte,” dedi.

Herhalde Metadon programından bahsediyordu. Bazı siyah sesler bütün bu saçmalığın özüne nasıl da iniyor, hayret.

“Çok tehlikeli.”

Reagan ve Bush dönemindeki müteveffa –umarım öyledir, eski olduğu kesin– Uyuşturucu Çarı William Bennett sözlerine devam ediyor: “Sıradan kullanıcı’ları hedef almalıyız.

“Bu sefer ne aldın Holmes? Kokain mi, morfin mi?”

“İkisi de Watson, *speedball*.”*

İş gücü sahibi olup, hayatlarını başarılı bir şekilde idame ettiren (benim gibi) sıradan kullanıcılar, insanlara yasadışı uyuşturucular kullanıp yine de iş görebilecekleri mesajını veriyor.

“Çok tehlikeli.”

Tam olarak kimin için tehlikeli, Bay Bennett? Bennett ve Anslinger gibi yalancılar, Harrison Narkotik Yasası’ndan doğan kötü niyetli ve pespaye şeytanlar güruhu için çok tehlikeli. Burada gammazlarını çalıştıran sokak narkotikçilerinden, ailelerini ele veren çocuklara kadar devasa bir kötülük hiyerarşisi var.

“Uyuşturucuya Karşı Savaş bizi bir millet olarak bir araya getirdi.”

Bush ya da Reagan – hangisini isterseniz.

Ne milleti? Gammazlardan oluşan bir millet mi? Yoksa muhbirlerden mi?

* Speedball: Eroinle kokain karışımına verilen ad. (ç.n.)

Rusçada “muhbir” anlamına gelen kelimeyi çok seviyorum: *stukach*. Tükürerek söylenmesi gereken bir kelime.

Öncü atalarımız onların mezarlarına kusardı.

“Çok tehlikeli.”

Günde iki paket kanser tüttüren bu dangalak Bennett ne söylüyor hakikaten? İyi bir Amerikalı olmak için Tanrının cezası bir yalancı olmanız gerektiğini mi? Elbette uyuşturucu kullanan insanlar da yaşlanıp gayet olgun ve üretken olabiliyorlar. Şunlara bir bakın: Herbert Huncke, 81; De Quincy, 74; İngiliz şair George Crabbe, 78 ve bendeniz de [82] halen çakıyorum.

Yüzyılın başında bir grup morfin bağımlısını tedavi eden doktor şöyle demişti: “Morfin bağımlılarının genel sağlık durumu mükemmel.”

“Çok tehlikeli.”

Nixon eski dostum Tim Leary’nin “Amerika’nın en tehlikeli adamı” olduğunu söylemişti. Tam olarak kimin için tehlikeli? Uyuşturucuya karşı topyekûn savaş kisvesi altında uluslararası bir polis devleti kurma planı için tehlikeli.

Barikatlara ve kaldırım taşlarına başvurmak için artık biraz geç. Belki iki yüz yıl önce mümkündü – başka ülkelerde “uyuşturucu satıcıları”nı tutuklamaya başlamışlardı bile o zamanlar. (Bence bazı Latino narkotikçiler ortaya çıkmamış suçlarından ötürü Reagan’ı Beyaz Saray’dan yaka paça çıkarmalıydılar.)

Eski bir kraliçe Filipinler’deki “ufak tefek vakalar” için bir Hollanda mahkemesi önüne çıkarılıyor.

“Çok tehlikeli.”

Fas’taki ve diğer yerlerdeki Mağribilerin sırtından geçinen kraliçeler için tehlikeli.

“Bu uluslararası asalaklık çok nahoş bir şey.”

Dr. John Yerbury Dent paranoyadan alabildiğine uzak bir adamdı, içi şefkat ve iyi niyet doluydu; İngilizlerin sunabileceği en iyi şey.

Şöyle demişti: “Amerikalı narkotikçilerin yaptıklarının na-
hoş olduğunu düşünüyorum.”

“Kötü” kelimesini kullanmak istememişti. Ama ben kulla-
nıyorum. Herhangi bir Homo Sap’ın yarattığı ya da yaratmayı
ümit edebileceği her şey için Kötü. Kötülük, Kötülük, Kötülük –
kokuşmuş, kötü, sadist bireylerin uyguladığı bir Kötülük.

Bizzat yaptığın şeyler için hep başkalarını suçla (yalancı he-
rif). Çok detaya girmeden söyleyeyim: O kokuşmuş eski *obruk*,
çürümüş ciğer ve bağırsaklardan yükselen metan gazıyla fokur-
duyor. Burada fokurdayan iyi bir şey yok.

19 Kasım 1996. Salı.

Üzerinde öbek öbek yosun olan bir göl ya da ırmak. Yosunlar-
dan kaçınarak ahşap bir rıhtıma doğru yüzüyorum.

Suyun berrak olduğu başka bir göl. Yedi sekiz metre derin-
likte yüzen Japon balığı sürülerini görebiliyorum.

Yürüyerek Sığınak’a geri dönüyorum (yanlış numara, Harris
İnşaatçılık). 222 Bowery’deki bir salona açılan bir odaya geçiş
sağlayan Türk Hamamı yoluyla kestirmeden gitmeyi düşün-
düm. Sonra Türk işi kestirme yoldan gitmemeye karar verdim.

“Burada şu anda yirmi üç keş var.”

(Lexington Narkotik Kliniği’ndeki bezgin hasta bakıcı.)

Dün gece (18 Kasım, Pazartesi) rüyamda polis olduğumu
gördüm. “Silahım ve copum var; kelepçe ve telsize ihtiyacım
var,” diyordum.

Tezgâhta durmuş telsizi, kelepçeyi, biber gazını ve diğer gü-
zel şeyleri bekliyorum.

Herhangi bir insanın tehlike ve ölümden kaynaklanan keder,
hüzün ve sevinç gibi temel, derin, gerçek bir duyguya kapılabil-
mesi Bennett A.Ş. için “çok tehlikeli” bir şey.

“Ölüm çanları çalarken

Kötü müdür dans edip şarkı söyleyen?"

"Çok tehlikeli."

"Çıkar ortaya ölülerini."

Meselenin özü bu.

Firar: Gün be gün bekliyorsun, yarınlar yarınları takip ediyor, ümit gitgide azalıyor, uzaklaşıyor.

"Orada bekliyordum."

Günah ve taşlardan ibaret bir dünya yaratan her kimse, ilk taşı o atsin.

Maskenin altında Ölüm'den başka bir şey yok.

Bennett A.Ş. ahlaki göreciliği kınıyor. Mutlak ahlak istiyor.

Pekâlâ, haydi mutlaklaşalım:

Onların yaptığı şey bütün insani standartlara göre **YANLIŞ-TIR, KÖTÜDÜR.**

Yarın, 20 Kasım 1996.

Bir çarşamba günüydü ve Victor Bockris bana ömür boyu başarı ödülü vermişti.

Yeterince uzun yaşarsanız, fena bayatlamış eski esprileriyle birlikte kendisi de bayatlamış, büyük yaşlı bir yazarçizer adam olursunuz. Bu esprilerden bazıları da müstehcenlik sınırında dolaşır.

(Büyük yaşlı yazarçizer adam, kaşmir şallarla etrafınızda gitgide büyüyecek.)

Ucuz bir otelde adamın biri yan odadaki hanımefendiyle işi pişiriyor. Ertesi sabah merdiven sahanlığında karşılaştıklarında hanımefendi "*Bonjour, Monsieur,*" diyor, serçe parmağını manidar bir şekilde kıvrarak. Adam buna şapkasını çıkarıp, kasıklarının üzerine koyarak karşılık veriyor: "*Bonjour, Madame!*"

Pekâlâ, sanırım pulman vagonu esprim farklı insanların bir araya geldiği bir kalabalık için fazla ağır kaçıyor. Hayvanların

aletlerini yoklamasına ve bir karakterinkinin fil [hortumu] gibi olmasına dair esprim de aynı şekilde. Bunu ne demeye yaptığını anlayamıyorum.

Her neyse, 30'lardan bir partideydim ve Roosevelt'i taklit edebilen ve *maalesef de eden* biri vardı:

"Dostlarım, ben savaştan nefret ederim. Eleanor da nefret eder. Ben de Eleanor'dan nefret ederim."

Keh keh. Çok uzun zaman önceydi bu ve o zaman bile komik değildi.

New Yorker karikatürlerine ne oldu? Artık komik değiller, hatta anlaşılır bile değiller. Charles Addams ve Peter Arno'nun klasik karikatürleri nerede?

Evet, mazinin o kar taneleri nerede şimdi? Ya o eskiden bildiğim speedball'lar?

Pekâlâ, sanırım Ovaltine içip uzun bir gece uykusu çekme vaktim geldi.

"Söyle bakalım, kimsin sen?"

"Lütfen, içeri gir."

Adı Sam Beckett, tabii ki.

Evet, temel şeylere geri dönelim – herhangi bir şey vs. O basit "düzgün insan" kavramı. Bunun İngilizlerin en iyi hali olduğunu görebiliyorsunuz. Apaçık ortada.

"Sen, yani ben şunu görmekten kendimi alıkoyamıyorum..."

Eski pervaneler Doğu St. Louis'den Şangay'a, Panama'ya, NYC'ye, Londra'ya düşüyor, Londra'dan geçiyor – geliyor Londra üzerinden:

"Açık ve net."

"Nereden bilebilirim ki?"

İçten gelen bir neşe patlaması işgal için, işgalciler için ölümcül bir tehdittir, kim bunlar?

Bunlar, bizim seslerimiz, gıcirtılarımız – ortadan kaldırılmaları gerekiyor.

Bu “sadece burada yaşayıp işimize bakmak istiyoruz” hali işgalciler için kabul edilemez bir şey.

Radar ekranlarının, Metadon Kliniği’nden dönerken José ve beni yakaladığını görüyorum. Ne gariptir ki o polis bana hiç bakmadı. José’ye Burroughs İletişim’in ne halt olduğunu hiç sormadı. Ben de öne çıkıp, şöyle demek zorunda kaldım:

“William Burroughs benim. İletişim kurarım.”

İnsan bu gezegende tebdili kıyafet içinde [görev icabı] ne kadar sık “Ölümcül Güç” kullanma ayartısına kapılıyor.

Kendine gel genç adam ve düpedüz yalan söyle. Burada hakikat dedikleri şey orada yalan – onların yalanı.

“Kutsal hakikatimiz. Fırsat verilirse, uğruna ölürüz.”

Üzgünüm, hakikatleriniz Yaradılış’ın obur-kalemine bile uymuyor.